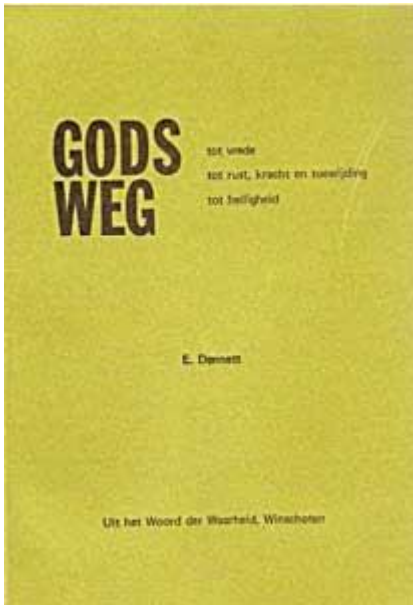

Gods weg tot rust, kracht en toewijding

Uit: “Gods Weg: tot vrede – **tot rust, kracht en toewijding** – tot heiligheid”, pag. 18-50.
Een boek van Edward Dennett (1831-1914), <http://www.stempublishing.com/authors/dennett/>

Nederlandse uitgave: “Uit het Woord der Waarheid”,
<https://www.uithetwoordderwaarheid.nl/webshop/producten/gods-weg-tot-vrede-rust-kracht>

Het is een droevig feit dat de meerderheid van de christenen niet gelukkig is. En dat ze, als ze het eerlijk zouden toegeven, eigenlijk bitter teleurgesteld zijn in hun leven als christen. Toen ze bekeerd waren was de toekomst vol beloften, het leek hun alsof er een wolkenloze dag van vrede en vreugde was aangebroken. Maar nauwelijks hadden ze de reis aanvaard of allerlei soorten wolken verduisterden de lucht. En die zijn min of meer gebleven, af en toe misschien afgewisseld door wat zonnestralen. En in veel gevallen is het nog erger geweest. Men had strijd verwacht, maar de strijd is gewoonlijk niet op een overwinning maar op een nederlaag uitgelopen. Het boze van binnen en de vijand van buiten hebben steeds gezegevierd; zodat een geest van neerslachtigheid en hopeloosheid die van vertrouwen en blijde verwachting verdrongen heeft.

Die droefheid is ook nog vergroot door de ontdekking dat dergelijke ervaringen absoluut niet in overeenstemming zijn met wat ons in het Woord van God getoond wordt. Het is waar dat we op een vijandig gebied zijn, dat satan ons onophoudelijk met zijn listen probeert te verstrikken, dat we pelgrims en vreemdelingen zijn. Dat we daarom geen rust en gemak kunnen verwachten op het terrein dat we doortrekken en dat onze lichamen blootstaan aan allerlei soorten lijden. Maar niet één van deze dingen, ook niet al die dingen samen, zou onze zielen met donkerheid en duisternis moeten vervullen. Neem bijvoorbeeld de apostel Paulus. Eerst toont hij ons: “Wij dan, gerechtvaardigd op grond van geloof, hebben vrede met God door onze Heer Jezus Christus, door Wie wij ook de toegang verkregen hebben door het geloof tot deze genade, waarin wij staan, en wij roemen in de hoop op de heerlijkheid van God”. Maar dan gaat hij verder en zegt: “En dat niet alleen, maar wij roemen ook in de verdrukkingen, daar wij weten, dat de verdrukking volharding werkt, en de volharding beproefdheid en de beproefdheid hoop; en de hoop beschaamt niet, omdat de liefde van God in onze harten uitgestort is door de Heilige Geest, die ons gegeven is” (Romeinen 5:1-5). En verder, als u wilt weten welke ervaringen er voor een christen mogelijk zijn, lees dan de Brief aan de Filippenzen. In deze brief vinden we dat een gelovige volmaakt gelukkig kan zijn, hoewel hij in de gevangenis is en dagelijks ter dood gebracht kan worden. Dat Christus zijn enige motief, voorwerp en doel kan zijn, dat zijn enige wens kan zijn bij Hem te zijn en Hem gelijk te zijn. En dat hij daarom volkomen boven de omstandigheden kan staan waarin hij zich bevindt en het hem mogelijk is te leren tevreden te zijn in welke toestand hij ook is en alles te vermogen door Hem die hem innerlijke kracht geeft.

Zou er een grotere tegenstelling denkbaar zijn dan tussen deze ervaring en die van de meeste gelovigen? U zult misschien zeggen: “Maar dit was de ervaring van een apostel en wij kunnen moeilijk verwachten dat we zijn hoogte zullen bereiken”.

We geven toe dat dit een hoge maatstaf is. Toch is zelfs Paulus – wat hij ook bereikt heeft – niet ons volmaakte voorbeeld. Dat is Christus. Verder moeten we in gedachten houden dat de apostel geen enkele zegen had (behalve zijn speciale gave), die niet evengoed ook het deel van de eenvoudigste gelovige is. Was hij een kind van God? Wij ook. Had hij vergeving van zonden? Wij ook. Had hij het onschatbare bezit van de inwonende Geest – de Geest van zoonschap? Wij ook. Was hij een lid van het lichaam van Christus? Wij ook. Zo zouden we al de zegeningen van de verlossing kunnen

opnoemen en we zouden zien dat Paulus absoluut geen bevoorrechte uitzondering vormde; want evenals hij zijn wij erfgenamen van God en mede-erfgenamen van Christus.

Als dit dus zo is, hoe kunnen we dan het feit verklaren dat zo weinigen zulke ervaringen kennen – dat blijvende rust en blijdschap zo weinig gekend worden? Voor de beantwoording van deze vraag willen we nu de aandacht van de lezer vragen.

De grondoorzaak van de moeilijkheid, waarop we gewezen hebben, is dat vele gelovigen niet bereid zijn, of veronachtzamen, te groeien in de kennis van wat hun in Christus gegeven is. Velen zijn er tevreden mee dat ze wedergeboren zijn, anderen dat ze weten dat hun zonden vergeven zijn. Hun eigen behoudenis is dus het hoogste doel van hun wensen. Het gevolg daarvan is dat de eerste tijd na hun bekering vaak de beste is. En daarom zien we hoe gelovigen die eens gelukkig en vurig waren, nu zorgeloos en onverschillig, zo niet wereldsgezind, hun weg gaan.

We moeten er dus met alle duidelijkheid, en toch met alle zachtheid, op wijzen dat als de verlangens van een christen niet verder gaan dan de vergeving van zijn zonden, hij dan spoedig tot de ontdekking zal komen dat hij geen kracht heeft om weerstand te bieden, hetzij aan de verlokkingen van het vlees, hetzij aan de verzoeking van satan. *Het is een onmisbare vereiste voor een gelukkig christelijk leven dat de waarheid van het met Christus gestorven zijn praktisch gekend wordt.* Als men niet zover komt zal de kenmerkende ervaring onrust en hopeloze strijd zijn.

Sta me dus toe de reden hiervan met enkele eenvoudige woorden te verklaren. Er zijn twee dingen waarvoor een oplossing moet worden gevonden voor onze verlossing: onze zonden, en de natuur die de zonden voortbracht; de slechte vruchten, en de boom waaruit de slechte vruchten voortkwamen. Wat het eerste betreft is er in onze behoeften voorzien door het kostbare bloed van Christus. Er bestaat geen andere methode om ons van onze schuld te wassen (zie Hebrëeën 10; 1 Johannes 1:7). Maar hoewel we witter dan sneeuw gewassen zijn door het kostbare bloed van Christus, en niettegenstaande dat we wedergeboren zijn en dus een nieuwe natuur en een nieuw leven hebben, blijft de oude natuur toch bestaan. En ze blijft in al haar verdorvenheid bestaan, terwijl ze noch gereinigd noch verbeterd kan worden. Het was het besef hiervan en de verwerkelijking van de krachteloosheid van de nieuwe natuur, in en op zichzelf, in haar strijd met het vlees, wat tot de uitroep van Romeinen 7 bracht: “Ik, ellendig mens, wie zal mij verlossen uit dit lichaam van de dood?” Diezelfde bittere kreet stijgt nog steeds op uit de mond van massa’s van de heiligen van God.

Hoe heeft God dan in deze behoefte van de Zijnen voorzien?

Het antwoord vinden we in Romeinen 6 waar we lezen: “Want dit weten wij, dat onze oude mens met Hem (Christus) gekruisigd is, opdat het lichaam der zonde te niet gedaan zou zijn, opdat wij niet meer de zonde dienen. Want wie gestorven is, is gerechtvaardigd van de zonde” (vs. 6, 7). De uitdrukking “de oude mens” wordt gebruikt om de boze natuur aan te geven die we als afstammelingen van Adam ontvangen hebben – het vlees, als een boos beginsel in ons. En “het lichaam der zonde” is eenvoudig de zonde in haar totaliteit en volledigheid. We maken dus op uit dit vers (zie ook Romeinen 8:3), dat God al met onze boze natuur heeft afgerekend in de dood van Christus, dat Hij daarin de zonde in het vlees veroordeeld heeft. De apostel zegt: “Ik ben met Christus gekruisigd” (Galaten 2:20). De Heer Jezus heeft in Zijn oneindige genade niet alleen onze zonden gedragen in Zijn lichaam op het hout. Maar God heeft ons in Zijn onuitsprekelijke erbarming ééngemaakt met de dood van Christus. Zodat Hij dus het oordeel al voltooid heeft over wat we *zijn*, dat wil zeggen over ons vlees, met wortel en tak. Hij heeft dus een tweevoudige voorziening getroffen in de dood van Christus, namelijk voor onze zonden en voor onze boze natuur. En zowel onze zonden als onze verdorven natuur zijn voor eeuwig gerechtelijk van voor Zijn aangezicht verwijderd.

Dit is wat God ons betuigt in Zijn Woord. En als ik door Zijn genade bezegel dat Zijn getuigenis waarachtig is wat betreft de kracht van het bloed van Christus, waarom dan ook niet als Hij mij betuigt dat Hij de ééngemaakt heeft met de dood van Zijn geliefde Zoon? Juist op grond hiervan geeft de apostel in Romeinen 6:11 de vermaning: “Zo ook gij, houdt u voor de zonde dood, maar voor God levend in Christus Jezus”. Dat betekent dat ik door het geloof aanneem wat God me zegt en in

overeenstemming daarmee handel, zodat ik de prikkels van het vlees afwijs op grond van het feit dat ik er dood voor ben, omdat ik deel heb aan de dood van Christus. Met andere woorden: Ik geloof dat het waar is voor God dat ik met Christus gestorven ben en voortaan neem ik in deze wereld de plaats van een gestorvene in.

Laten we nu de gevolgen van het aanvaarden van een dergelijke positie wat nader bezien. De eerste is dat we “gerechtvaardigd zijn van de zonde” (Romeinen 6:7). Het is belangrijk om te zien dat het om de *zonde* gaat, niet om zonden; d.w.z. het vlees, “de zonde in het vlees”, het boze beginsel van onze verdorven natuur, “de oude mens”, heeft verder geen rechten op ons. Het is nog in ons en zal tot het eind van onze pelgrimsreis in ons zijn. Maar zolang als ik me dood houd, de dood erken van wat ik ben als uit het vlees geboren, zal het geen macht over me hebben. Terwijl ik vroeger in slavernij van het vlees was, ben ik er nu van verlost. En hoe? Door middel van de dood, doordat ik met Christus gestorven ben. Daarom heeft mijn oude meester verder geen rechten op mij; door middel van de dood ben ik aan zijn juk ontkomen. Veronderstel bijvoorbeeld dat er bij u, terwijl u dit leest, een dode man in de kamer zou liggen. Veronderstel nu verder dat u proberen zou om hem tot slavernij van de zonde te brengen door hem allerlei soorten bekeringen of verlokkingen voor te houden. Zou u dan niet onmiddellijk de dwaasheid van een dergelijke poging inzien? Nee, zou ik zeggen, hoe hij ook geweest is tijdens zijn leven, de zonde zal nu geen heerschappij meer over hem hebben. Satan zelf zou niet in staat zijn een *dode* te verzoeken. En zo zal het ook met ons zijn als we, door genade, van minuut tot minuut en van uur tot uur onszelf voor de zonde dood houden, maar voor God levend in Christus Jezus.

En dit is de enige weg tot overwinning. Velen proberen te overwinnen door een resolute wilspanning, anderen door te proberen aan de zonde te sterven. Maar Gods weg is wat we hebben laten zien. Omdat we gestorven *zijn*, zegt de Schrift ons dat we onze leden moeten doden (Kolossenzen 3:3, 5). Dat betekent dat we de dood op onszelf toepassen, dat we het sterven van Jezus in ons lichaam omdragen, zodat elke aandrift van de zonde, van het vlees, onderkend en geoordeeld kan worden. De weg van de mens leidt tot ascese, tot nog ergere slavernij. maar de goddelijke weg loopt uit op verlossing en blijde vrijheid.

Het tweede gevolg is de bevrijding van de wet. Zo schrijft Paulus: “Gij zijt voor de wet gedood door het lichaam van Christus”. En: “Maar nu zijn wij van de wet vrijgemaakt, gestorven aan dat, waarin wij gevangen waren” (Romeinen 7:4-6, enz.; zie ook Galaten 2:19). Zoals de apostel uitlegt, heeft de wet alleen maar heerschappij over iemand zolang hij leeft. Omdat we met Christus gestorven zijn, zijn we dus ook van de macht van de wet vrijgemaakt. En het is gelukkig voor ons dat dit zo is, want “zovelen op grond van de werken van de wet zijn, zijn onder de vloek” (Galaten 3:10). Dit zou inderdaad voor iedere gelovige een blijde boodschap moeten zijn. Van nature zijn we allemaal wettisch en onze neiging wettisch te zijn blijft bij ons, ook nadat we door het geloof in Christus Jezus kinderen van God geworden zijn. Het is om zo te zeggen met de aard van ons wezen verweven, zodat het voortdurend in onze woorden en daden tot uiting komt. Het gevolg is dat velen weinig afweten van de vrijheid waarmee Christus hen heeft vrijgemaakt en dagelijks zuchten onder de slavernij die ze zich opleggen.

Maar, zult u zeggen, wij zijn niet onder de wet. De joden waren dat wel, maar dat kan toch niet van de gelovigen uit de volken gezegd worden?

Zeker niet in dezelfde zin; maar het beginsel van de wet is ons van nature evengoed eigen als de jood. Een voorbeeld: na mijn bekering voel ik dat ik de Heer eigenlijk meer moest liefhebben en ik probeer ik ook. Of ik voel dat ik beter hoorde te bidden en ik probeer dit dan. Ik ben dan neerslachtig of teneergedrukt omdat ik deze plicht naar mijn mening niet beter vervuld heb. Nu, dan ben ik in beginsel evengoed onder de wet als de joden het waren. Het wezen van de wet ligt in haar “Gij zult”. En als ik dus zelf de voorschriften van onze Heer verander in een “Gij zult dit of dat doen”, dan breng ik mijn nek onder het juk van de wet. En zodra ik dat doe ben ik op de weg die vast en zeker leidt tot falen, wanhoop en een slecht geweten.

Alles wat we hebben te leren is dus dat we door éénmaking, in de genade van God, met de dood van Christus, zowel van de wet als van het beginsel van de wet bevrijd zijn. We behoren een Ander toe, namelijk Hem die uit de doden is opgewekt, opdat wij voor God vrucht (geen werken, maar vrucht) dragen. Het Christendom kent geen “Gij zult”, maar het vervangt de werken van de wet en de werken van het vlees door de gezegende vrucht van de Heilige Geest (Galaten 5). En die wordt niet zoals de werken, door menselijke inspanning, maar door goddelijke kracht volbracht.

Tussen deze twee dingen bestaat het grootst mogelijke verschil. Omdat we nu weten dat vrucht voor God niet verkregen kan worden door enige inspanning of enig werk van onszelf, zijn we bevrijd van elke verwachting van ons “eigen ik”. En terwijl we tegelijkertijd leren dat de kracht die vrucht kan voortbrengen in een Ander is (Die, inderdaad, werkt door de Geest die in Zijn volk woont), is ons oog op Hem gericht, in het vertrouwen dat Hij ons tot Zijn eer gebruiken zal in overeenstemming met Zijn eigen wil. Dus inplaats van te werken, vertrouwen we; inplaats van vrucht in onszelf te zoeken, verlangen we dat Christus in ons zal werken met de macht van Zijn eigen goddelijke kracht.

Een ander gevolg is dat we bevrijd worden van de wereld. In tegenstelling tot bepaalde wettisch gezinde personen, die aan vervolging wilden ontkomen en in het vlees wilden roemen, zegt de apostel: “Doch van mij zij het verre te roemen dan alleen in het kruis van onze Heer Jezus Christus, door Wie (of: waardoor) voor mij de wereld gekruisigd is, en ik voor de wereld” (Galaten 6:14). Zoals we in het Evangelie van Johannes lezen, werd de wereld in de dood van Christus geoordeeld. Zijn kruisiging was de totale en volledige veroordeling van de wereld die Hem verwierp. Zo oordeelde God haar zedelijk in het kruis. En daarom beschouwde Paulus, in gemeenschap met Gods gedachten, de wereld als voor hem gekruisigd door het kruis, evenals ook zichzelf, op dezelfde manier, als voor de wereld gekruisigd. Daardoor was hij volkomen verlost van de wereld. Want als beide voor elkaar gekruisigd waren, kon er geen aantrekkingskracht meer tussen hen bestaan. De wereld met al haar verlokkingen en bekeringen kan iemand die haar beschouwt als zedelijk geoordeeld in de dood van Christus, niet verleiden. En evenmin heeft iemand die zichzelf beschouwt als door het kruis gekruisigd, enige aantrekkingskracht voor de wereld. Zo gezien vormt het kruis een onoverkomelijke afscheiding tussen de christen en de wereld. En niet alleen een afscheiding, maar ook het middel waardoor het ware karakter van de wereld ontdekt en geopenbaard wordt. Daardoor leert hij dat de vriendschap met de wereld vijandschap is tegen God, omdat hij de wereld steeds ziet in verhouding tot het kruis van Christus.

Er is nog een ander gevolg, en dat is bevrijding van de mens. De apostel zegt: “Als gij met Christus de eerste beginselen van de wereld zijt afgestorven, waarom onderwerpt gij u, alsof gij in de wereld leeft, aan inzettingen: raak niet en smaak niet en roer niet aan?” (Kolossenzen 2:20-21). Het gaat om de godsdienstige mens – die erop uit is het vlees te verbeteren, maar inplaats daarvan streelt hij het alleen maar. Nu, deze belangrijke Schriftplaats leert dat de gelovige, als met Christus gestorven, volkomen bevrijd is van de mens en zijn godsdienstige eisen. Als hij ze erkende dan zou hij de plaats innemen van iemand die in de wereld leefde en het feit van zijn éénmaking met de dood van Christus verloochenen. Zo verliest hij de mens volledig uit het oog, ja verwerpt hem volkomen, en ontkent het gezag dat de mens zich aanmatigt, omdat hij alleen aan Christus onderworpen is. Daarom gehoorzaamt hij zelfs in alle verhoudingen van het leven, of het nu om de overheid gaat, om meesters of om ouders, omdat hij door Christus Zelf in de positie van onderworpenheid geplaatst is. Zo gehoorzaamt een arme slaaf – een christen – als hij zijn meester gehoorzaamt, de Heer Christus (Kolossenzen 3:22-25).

Er is dus volledige bevrijding voor de gelovige die zichzelf als met Christus gestorven ziet - bevrijding van de zonde, de wet, de wereld en de mens. In woorden die eigenlijk op Israël van toepassing zijn, zou men van de gelovige kunnen zeggen dat hij degenen die hem gevangen namen, gevangen neemt. Iedere vijand is overwonnen en Christus alleen wordt erkend als Heer.

Als dit waar is, hoe komt het dan, zult u vragen, dat maar zo weinig gelovigen deze weg van verlossing en heilige vrijheid betreden?

Het antwoord op deze vraag brengt ons tot het volgende gedeelte van ons onderwerp. Het kan misschien zo geformuleerd worden, en we vragen er uw speciale aandacht voor: *Omdat, terwijl men deze waarheden als leer kan aannemen, ze toch door ervaring geleerd moeten worden, wil men de kracht ervan genieten.* Er zijn vier dingen die men door ervaring moet leren, om het heerlijke genot van deze waarheden te kunnen gaan smaken.

In de allereerste plaats moet het karakter van het vlees praktisch gekend worden. God heeft ons dit zelfs al in het Oude Testament gezegd (Genesis 6:11-13; 8:21). En in het Nieuwe Testament heeft Hij het telkens weer verklaard. En we kunnen Zijn getuigenis aannemen, het zonder aarzelen toestemmen. Maar, we herhalen het, tenzij we de aard van het vlees door ervaring hebben leren kennen, zullen we er altijd min of meer iets goeds van blijven verwachten. Hoe vaak denkt een gelovige bijvoorbeeld niet: de volgende keer zal ik het beter doen. Of: als ik het nog eens over kon doen, dan zou ik die fout of dat falen vermijden. Nu, zulke gedachten kunnen er alleen opkomen als men de werkelijke en onverbeterlijke aard van het vlees volkomen vergeet. Want als onze boze natuur [het vlees] volledig verdorven is, hoe zou ze dan in de toekomst anders kunnen handelen dan in het verleden? Nee. Inderdaad, we mogen de Heer vragen ons voor vroegere zonden te bewaren, door Zijn genade. Maar als we werkelijk ontdekt hebben wat het vlees is, dan beseffen we direct dat we ons in de toekomst net zo zullen gedragen als in het verleden, tenzij we door goddelijke kracht ervoor bewaard blijven.

Nu, in Romeinen 7 hebben we het geval van iemand die, terwijl hij leven heeft, maar onkundig is met betrekking tot de volle genade van God in de verlossing, probeert om onder de wet wat vrucht voor God voort te brengen. Tot welke conclusie komt hij dan? “Niet wat ik wil, doe ik, maar wat ik haat, dat doe ik”. Dan gaat hij verder en zegt: “Als ik nu dat doe, wat ik niet wil, stem ik met de wet in, dat zij goed is. Maar dan ben ik het niet meer, die het doe, maar de zonde, die in mij woont”. Dat wil zeggen, hij heeft nu ontdekt dat het vlees (in zo’n geval als het zijne) zijn eigen gang wil gaan en dat het – omdat het zijn eigen gang gaat – altijd zonde is. daarom zegt hij ons: “Ik weet, dat in mij, dat is in mijn vlees, geen goed woont”. Hij heeft de les geleerd die hij moest leren; en daarom zal hij voortaan niets anders dan kwaads van het vlees verwachten. En dit is zeker een gezegende conclusie als de ziel hiertoe komt.

Nu zijn er twee manieren waarop we dit kunnen leren. Of in de tegenwoordigheid van God en in gemeenschap met Hem, óf in de tegenwoordigheid van satan door falen en zonde. Paulus schijnt een voorbeeld van het eerste geweest te zijn. Als jood was hij zo zedelijk en rechtschapen dat hij later, geleid door de Geest van God, van zichzelf kon zeggen: “Wat betreft de gerechtigheid die in de wet is, onberispelijk”. Hij had dus alle aanleiding om te denken dat er iets goeds in hemzelf [zijn vlees] was. Zoals hij ook zei: “Als iemand anders meent op het vlees te kunnen vertrouwen, ik nog meer (Filippenzen 3). Maar toen een verheerlijkte Christus aan hem werd geopenbaard, kwam er een totale omwenteling in zijn ziel tot stand. Hij zag alles nu in het ware licht, het licht van de heerlijkheid van God dat van het aangezicht van Christus straalde; en onmiddellijk zag hij de waardeeloosheid van het vlees in zijn mooiste werken. Nu kon hij zeggen: “Wat winst voor mij was, heb ik om Christus’ wil schade geacht. Ja, zeker, ik acht ook alles schade te zijn om de uitnemendheid van de kennis van Christus Jezus, mijn Heer. Om Hem heb ik de schade van alles geleden en houd het voor drek, opdat ik Christus mag winnen”. En zo bleef hij zijn hele leven bezien, zodat hij consequent het vlees in al zijn vormen en gedaanten als totaal verdorven verwierp. In de wetenschap dat het, evenals de vijgeboom in het evangelie, ondanks alle zorg die men eraan besteedde, nooit enige vrucht voor God zou kunnen voortbrengen.

Petrus is een voorbeeld van iemand die het karakter van het vlees door de zonde leert kennen. Omdat hij een hartelijk en onstuimig karakter had, had hij een vurige liefde voor zijn Meester. We zien daarom dat, toen de Heer Zijn discipelen waarschuwde: “Gij zult allen geërgerd worden, want er staat geschreven: “Ik zal de herder slaan en de schapen zullen verstrooid worden”, Petrus het antwoord gaf: “Al zouden allen geërgerd worden, ik evenwel niet” (Markus 14). “Ik zal”, zei hij, “mijn leven voor U inzetten” (Johannes 13). En wat bracht dit onwankelbare geloof in zijn eigen trouw voort? Vertrouwen op het vlees – op zijn eigen liefde. Maar wat was het resultaat? Ach! wat een

droevig commentaar op deze verdorven natuur van ons. Stap voor stap zonk Petrus in de diepe afgrond van de totale loochening van zijn Heer. Hij was van tevoren gewaarschuwd en vermaand, maar het vlees liet zijn eigen verdorvenheid gelden en sleepte Petrus door de modder van zonde en ongerechtigheid. Zijn val liep uiteindelijk uit op verheerlijking van de Heer en op zegen voor Petrus zelf. Maar in zijn val en verootmoediging is, tot onderwijs voor ons, deze bijzonder duidelijke openbaring van het feit dat in het vlees, zelfs het vlees van een ware en toegewijde discipel, geen goed woont, bewaard gebleven.

Nu, op één van deze beide manieren moet iedereen, die wil weten wat de genade van God in onze verlossing inhoudt, deze les ook leren. Als we die les niet leren, dan zullen we altijd nog iets van onszelf verwachten, hoewel we altijd teleurgesteld zullen worden. Een slechte boom moet altijd slechte vruchten voortbrengen. En als we ons praktisch voor deze waarheid gebogen hebben, zullen we van onszelf helemaal niets meer verwachten; we zullen het alleen nog maar van de Heer verwachten. Door onwaakzaamheid kan het vlees zich nog laten gelden en ons tot zonde verleiden; maar we voelen ons niet bedrogen in onszelf. We hebben leergeld betaald; en terwijl we onszelf in Gods tegenwoordigheid oordelen om ons falen, vragen we tegelijkertijd genade om in de toekomst waakzamer te zijn. Geliefde lezer, met de meeste ernst wijzen we u op dit punt; want u kunt nooit duurzame vrede hebben, voordat u deze ervaring hebt meegemaakt. Als u zich hiervan afkeert, stelt u zich zoals de kinderen Israëls in de woestijn aan allerlei soorten beproevingen, tuchtigingen en mislukkingen bloot. Terwijl voor u, als u Gods getuigenis wat betreft het vlees aanneemt, en de waarheid ervan zo in uw eigen ziel leert dat u als vanzelf Zijn kant kiest tegen uzelf, de dageraad van een nieuwe dag zal aanbreken. Een dag die, welke beproevingen en smarten uw deel ook zullen zijn, gekenmerkt worden door de zonnenschijn van genade en blijdschap; en een dag die met God zal worden beleefd.

De tweede les die we moeten leren is, dat we geen kracht hebben, dat we totaal krachteloos zijn in de strijd met het vlees. Dat, zoals de apostel zegt, wel “het willen bij mij aanwezig is, maar het doen van het goede niet. Want het goede, dat ik wil, doe ik niet; maar het kwade, dat ik niet wil, dat doe ik” (Romeinen 7:18-19). En is dit, beste lezer, niet precies de beschrijving van de ervaring van duizenden en misschien ook wel van de uwe? En het gevolg is geweest dat ze verzonken zijn in een toestand van lusteloze onverschilligheid of moedeloosheid; zodat ze zelfs niet meer proberen om nog langer het hoofd te bieden aan de snelle stroom die hen van alle kanten omringt en tracht mee te sleuren, en tot de conclusie komen dat er nu niets anders voor hen overblijft dan zich mee te laten slepen door de stroom waartegen ze niet kunnen strijden! Ach! als ze maar eerlijk waren dan zouden velen erkennen dat dit jarenlang hun toestand geweest is, een toestand die God niet verheerlijkt en henzelf niet gelukkig maakt. Wat is dan de oorzaak? Eenvoudig de fout dat men denkt dat alles van eigen inspanningen afhangt; inplaats van de waarheid te geloven dat men totaal zonder kracht is en dat daarom alles van God afhangt. Zelfs een zondaar moet leren dat hij niet alleen schuldig en goddeloos is, maar ook krachteloos (Romeinen 5). En zo moet ook de gelovige niet alleen begrijpen dat er in zijn vlees geen goed woont, maar dat hij ook uit zichzelf [voor God] geen enkel goed ding kan doen. En als de ogen door de Geest van God geopend worden, ontdekt men dat dit de les is die God heeft willen leren door de lange onafgebroken rij van nederlagen. U hebt telkens weer met onverschrokken moed met uw vijanden gevochten, maar u hebt nooit de overwinning behaald. Toch hebt u weer de strijd aangebonden, met het vaste besluit om zo mogelijk te overwinnen. Maar helaas! u bent toch weer overwonnen. Sta daarom voor een ogenblik stil en stel uzelf deze eenvoudige vraag: “Wat moet ik door deze droevige ervaring leren?” Het antwoord is zo helder als de dag. Namelijk dat de vijand te machtig is voor u, dat u zich niet met hem kunt meten in kracht. Toch zegt u misschien nog: “Kunnen we dan niet sterker worden? Zullen we niet groeien in de genade? En als we de aard van de vijand wat beter hebben leren kennen, is het dan niet mogelijk dat we dan wel succes zullen hebben?”

Nee! We aarzelen niet om dit antwoord te geven. Want als u uw huidige gedragslijn blijft volgen, als u zich blijft inspannen, zult u, evenals in het verleden, ook in de toekomst alleen maar uw eigen nederlaag bewerken. Uw geval is, voor zover het uw kracht betreft, hopeloos.

Maar als u daarentegen de waarheid van uw eigen volledige machteloosheid aanvaardt en zo aan het eind van uw eigen kracht komt, dan zal dit rust voor uw ziel tot gevolg hebben. Want samengaand hiermee zult u ook begrijpen dat uw hulp, kracht en steun van buiten komen en niet van binnen; kortom van Christus, en niet van uzelf. O, hoe onuitsprekelijk heerlijk is die ontdekking! Terwijl u van nu af ophoudt met strijden, zult u ervaren wat het is in een Ander te rusten. En u zult het lied van David kunnen gaan zingen: “De *HERE* is mijn Licht en mijn Heil, voor wie zou ik vrezen. *De HERE is mijn levenskracht, voor wie zou ik vervaard zijn?*” (Psalm 27:1). Want terwijl u aan de éne kant tot het inzicht bent gekomen dat u krachteloos bent, zult u zich aan de andere kant verblijden te mogen leren dat Zijn kracht in zwakheid volbracht wordt.

Het derde wat moet worden ingezien is het feit dat de gelovige twee naturen heeft: de oude die hij door Adam ontvangen heeft, in de Schrift het vlees, de oude mens, de zonde, enz. genoemd; en de nieuwe die hij door wedergeboorte van God ontvangen heeft. Deze twee zijn volkomen tegenovergesteld aan elkaar. Zo zegt Johannes, als hij het over de laatste heeft: “Een ieder die uit God geboren is, doet de zonde niet; want Zijn zaad blijft in hem en hij kan niet zondigen, omdat hij uit God geboren is” (1 Johannes 3:9). En Paulus schrijft, zoals we hebben gezien, van de eerste: “Ik weet, dat in mij, dat is in mijn vlees, geen goed woont”. Het is onmogelijk om twee dingen te bedenken die nog rechtstreeks tegenovergesteld zijn aan elkaar. En we zien nu dat de ziel, die de ervaring doormaakt die we in Romeinen 7 nauwkeurig beschreven vinden, onderscheid leert maken tussen deze beide aan elkaar tegenovergestelde naturen. Zo lezen we: “Als ik nu dat doe, wat ik niet wil, dan doe *ik* het niet meer, maar de zonde, die in mij woont” (Romeinen 7:20). D.w.z. hij heeft geleerd zich te vereenzelvigen met de nieuwe natuur. Daarom zegt hij: niet meer ik (vgl. Galaten 2:20, waar Christus het “ik” van de apostel wordt). En tegelijkertijd beschouwt hij het vlees, zijn oude natuur, als volkomen zondig; en al het kwaad waarvan hij te lijden had heeft, brengt hij terug tot deze bron. Deze natuur behandelt hij nu, hoewel ze in hem is en daar altijd zal blijven zolang hij op aarde is, als een vijand, als iemand die hem altijd probeert te verhinderen het goede te doen en probeert te dwingen het kwade te doen. Zo komt hij tot de conclusie: “Zo vind ik dan deze wet voor mij: als ik het goede wil doen, is het kwade bij mij voorhanden. Want ik verlustig mij in de wet van God naar de innerlijke mens (en daarom *wenste* hij het goede te doen); maar ik zie in mijn leden een andere wet, die strijd voert tegen de wet van mijn gemoed en mij tot gevangene maakt van de wet der zonde, die in mijn leden is” (vs. 21-23).

Hij is dus niet alleen hulpeloos in de strijd tegen de vijand – de inwonende zonde, maar hij is verslagen in de strijd en overweldigd. Hij is volkomen in de greep en de macht van zijn vijand. Maar hij heeft nu geleerd dat de “zonde”, het vlees, zijn vijand is en dat hij zich naar de innerlijke mens verlustigt in de wet van God. En dit is een blijde ontdekking. Doordat dit ontbrak zijn veel godvruchtige zielen in alle eeuwen onder de slavernij blijven zuchten, terwijl ze bittere dingen van zichzelf schreven en dachten dat dit al de dagen van hun leven een noodzakelijke moest blijven. Als u bijvoorbeeld de gepubliceerde dagboeken van sommige van de toegewijdste dienstknechten van de Heer leest, zult u merken dat ze hoofdzakelijk bestaan uit zelfonderzoek en zelfveroordeling. De oorzaak hiervan was dat ze zich met zichzelf bezighielden inplaats van Christus, in de vruchteloze poging om het kwaad dat ze in hun eigen hart vonden te verdelgen. Vaak leidde dit tot de vraag: “Als we kinderen van God zijn, hoe kan het dan zo met ons gesteld zijn?” Ach! Ze lezen Romeinen 7 verkeerd, zoals zovelen tegenwoordig ook nog doen. En daarom, terwijl ze perioden kenden waarin ze zich verheugden in Gods gunst en tegenwoordigheid, wisselden die zich alleen maar af met tijden van de donkerste duisternis en neerslachtigheid.

Het is dus een gezegend winstpunt als we zien dat we twee naturen hebben en als we ze leren te onderscheiden. En het is nog gezegender als we door onze moeite en strijd, voor zover het onszelf aangaat, tot hopeloze slavernij van de wet der zonde, die in onze leden is, gebracht zijn. Het is een pijnlijke maar noodzakelijke ervaring, omdat we daardoor leren helemaal van onszelf af te zien. Het einde van alle vlees is, om zo te zeggen, voor ons aangezicht gekomen, zoals het al lang tevoren voor Gods aangezicht gekomen was (Genesis 6:13). En we weten nu dat de hulp van de mens (het eigen ik) vruchteloos is, dat we volkomen zonder hulpbronnen zijn en, helaas! overgeleverd aan de genade van onze inwendige vijand.

Dit bereidt de weg voor de vierde les. Het vlees heeft de overwinning behaald, houdt zijn voet, als we dit beeld mogen gebruiken, op de nek van de strijdende en machteloze ziel. Maar zijn overwinning loopt uit op een nederlaag en op de bevrijding van zijn slachtoffer. Tot op dit ogenblik heeft de ziel in eigen kracht gestreden. maar nu ziet ze, in de smart van haar nederlaag en haar machteloze slavernij, niet naar binnen, maar naar buiten, en roept in haar angst: “Ik, ellendig mens, wie zal mij verlossen uit dit lichaam van de dood?” En de verlossing is bereikt. Zodra het oog naar boven gericht is, niet meer naar binnen, niet meer op zichzelf, is de overwinning zeker. Want onmiddellijk komt het antwoord: “Ik dank God”, ik ben verlost “door Jezus Christus, onze Heer!” De bevrijding wordt, precies zo als de vergeving van zonden, niet door het eigen ik en zijn inspanningen bereikt, maar door Christus. In overeenstemming hiermee zullen we zien dat, terwijl we in de voorgaande verzen niets anders dan “ik” gevonden hebben, dit “ik” nu verdwijnt en inplaats daarvan alles Christus is. Heerlijke bevrijding! Het eigen ik heeft nu afgedaan en is verworpen en Christus is in zijn plaats gekomen. En, zoals we nog zullen zien, we merken dat we in Hem het antwoord op al onze behoeften hebben; want uit God zijn we “in Christus Jezus, die ons geworden is: wijsheid van God en gerechtigheid en heiligheid en verlossing” (1 Korinthiërs 1:30).

Maar voordat de Geest van God ertoe overgaat het heerlijke deel van de bevrijde ziel uiteen te zetten, wordt er één woord aan toegevoegd: “Zo dan, ik zelf dien wel met het gemoed Gods wet, maar met het vlees de wet van de zonde”. Dit wordt er zowel tot onderwijs als tot waarschuwing aan toegevoegd. Dit vers leert ons dat we altijd deze twee naturen zullen bezitten, wat we ook bereiken; en terwijl het het karakter ervan mededeelt, waarschuwt het ons dat ze nooit zullen veranderen. Dat het vlees, hoewel we nu van zijn overheersing bevrijd zijn, toch altijd vlees zal blijven en nooit veranderd of verbeterd kan worden. Maar we kennen nu zijn karakter en de bron van onze kracht en we blijven dus waakzaam.

We gaan er nu toe over om de wonderbare resultaten in genade aan te wijzen, die het deel mogen zijn waarin de bevrijde ziel zich verblijdt. Laten we ze dadelijk noemen. Het zijn RUST, KRACHT en TOEWIJDING. Laten we ze ieder apart en in bijzonderheden bezien.

RUST. Dit is niet alleen de rust die volgt op de beëindiging van de strijd met de inwonende zonde, maar ook de positieve rust die voortvloeit uit de kennis waarin de ziel zich nu verblijdt – van de bevrijding. Daarom zijn de eerste woorden van Romeinen 8: “Zo is er dan geen veroordeling voor hen die in Christus Jezus zijn”. Dit is niet maar eenvoudig de verklaring dat de gelovige verlost is van alle veroordeling. Maar eerder de ontdekking dat zij die in Christus Jezus zijn, verlost zijn van alle mogelijkheid van veroordeling. Dit is het heerlijke doel dat de ziel nu bereikt heeft.

Laten we wat nader onderzoeken wat dit met zich meebrengt. Er is dus nu de kennis dat de gelovige uit zijn oude positie en toestand overgebracht is in een nieuwe positie voor God in Christus. In Christus die is opgestaan uit de doden en een nieuwe sfeer is ingegaan buiten het bereik en aan de andere kant van de dood, waarin noch dood noch veroordeling kan ingaan. Door het sterven met Christus, zoals al getoond, is de gelovige bevrijd van de eerste mens – van Adam; zodat hij zich nu, terwijl hij zich voor de zonde dood houdt, ook levend houdt voor God in Christus Jezus. In de dood van Christus heeft God eens voor altijd de zonde in het vlees veroordeeld – veroordeeld met wortel en tak. En de wet van de Geest des levens in Christus Jezus als opgestaan uit de dood, heeft de gelovige vrijgemaakt van de wet van de zonde en de dood. Zonde en dood hebben alleen maar te maken met degenen die in het vlees zijn. En aangezien de gelovige niet in het vlees is, maar in de Geest (vs. 9), is zijn positie daar waar de Geest des levens in Christus Jezus heerst. ja,

Nu voelt ons hart zich vrij,
wij zijn opgestaan zoals Hij;
vrij van zonden, angst en zorgen,
leven wij in Hem geborgen.

We staan, we herhalen het, in een nieuwe positie. Een positie waarmee het vlees, en bijgevolg de veroordeling, niets te maken kan hebben; want deze positie is in Christus Jezus als de Opgestane. Terwijl het bloed van Christus ons van onze schuld reinigde, heeft het vlees, de zonde, zijn oordeel en ondergang in de dood van Christus gevonden, want wij waren door de genade van God éénge-maakt met Hem in de dood. En daarom zijn wij, omdat we nu in Christus zijn, volkomen verlost en, als zodanig, verlost van alle veroordeling. We kunnen nu rusten – rusten in Hem in Wie we voor God staan.

Samen hiermee ontdekt de ziel nog iets anders. Wat was de oorzaak van al haar ontevredenheid en droefheid geweest? Haar eigen staat en toestand – de toestand die voortkwam uit de tegenwoordig-heid van de zonde van binnen. Maar nu leert ze dat de vraag *niet is wat wij zijn, maar wat Christus is*. Is God bevredigd met wat Christus is? Dan kunnen wij ook bevredigd zijn, want wij, denk eraan, zijn *in Hem*. En onze positie voor God wordt gekenmerkt door wat Hij is, niet wat wij zijn. In Christus beantwoorden we dus zelfs aan Gods eigen gedachten, zodat Hij met hetzelfde welgevallen in ons kan rusten zoals Hij in Christus rust. We zijn inderdaad aangenaam gemaakt in de Geliefde. Aangezien dus aan elk verlangen van Gods hart voldaan is, is er voor ons niets meer overgebleven om te verlangen. We zijn zo volmaakt, wat onze nieuwe positie betreft, zoals God Zelf ons maken kan; en daarom hebben we volmaakte rust. Wat het vlees betreft hebben we geleerd dat het niet slechter en niet beter kan worden. Wat onze positie in Christus betreft is ons geleerd dat God zelf bevredigd is met ons, omdat we voor Hem staan in al de volmaaktheid van wat Christus is als de verheerlijkte Mens. Het is niet mogelijk nog meer te wensen; en zo begint voor ons het genot van volmaakte rust – volmaakte rust in Christus. Want net zoals we, door genade, Christus als onze Plaatsvervanger mochten aanvaarden op het kruis, verblijden we ons nu erin Hem voor God te mo-gen aanvaarden in plaats van onszelf. Gods oog rust op Hem en ons oog rust op Hem, en zo in ge-meenschap met het hart van God vinden we ware en onwankelbare rust.

Onmiddellijk volgt er nog een ander heerlijk gevolg. Nu we zijn opgehouden met bezig zijn met onszelf (want die moeizame weg zijn we tot onze bittere smart gegaan en de vruchteloosheid ervan hebben we ondervonden), verblijden we ons erin alleen met Christus bezig te zijn. Omdat wat Hij is bepaalt wat ik voor God ben, is het mijn grootste vreugde Zijn volmaaktheden en zedelijke heerlijkheid na te gaan, na te denken over elke straal van de heerlijkheid van God die van Zijn verheerlijkt gezicht straalt (2 Korinthiërs 4:6). En bij deze heerlijke bezigheid word ik geleidelijk, zelfs terwijl ik hier in deze wereld ben, door de kracht van de Geest, naar Zijn beeld veranderd (2 Korinthiërs 3:18). Verzonken in bewondering van Hem die Zijn gezicht, in tegenstelling tot dat van Mozes, niet bedekt heeft, word ik Hem gelijk. Elke dag word ik meer aan Hem gelijk, terwijl ik Zijn weder-komst verwacht, totdat ik eindelijk Hem gelijk zal *zijn*, want ik zal Hem zien zoals Hij is (1 Johan-nes 3:2).

Ik heb dus Christus als de maatstaf van mijn positie, Christus als het Voorwerp van mijn hart en Christus als Degene aan Wie ik gelijk moet worden. Wat zou mijn ziel verder nog nodig kunnen hebben? Nee, ik ben overvloedig bevredigd en ik heb volmaakte rust.

We hebben ook KRACHT. “Gij zijt niet in het vlees, maar in de Geest, als inderdaad Gods Geest in u woont” (Romeinen 8:9). Ja, in ieder die in Christus is woont de Heilige Geest en HIJ is de bron van kracht voor wandel, strijd, dienst en aanbidding. Als we deze heerlijke voorziening niet hadden, dan zouden we er misschien toe geneigd zijn uit te roepen: “Toegegeven dat we in Christus zijn, maar hoe zullen we het hoofd kunnen bieden aan de verraderlijke werkingen van het vlees dat nog in ons blijft?” Het antwoord wordt in vers 13 gevonden: “Als gij door de Geest de werkingen van het lichaam doodt, zult gij leven”. Er wordt dus kracht gegeven die voldoende is voor alle onver-wachte moeilijkheden, waardoor we zowel in staat zijn de voorrechten te genieten van de plaats waarin we gebracht zijn als alles af te wijzen wat ons zou willen beroven van onze zegeningen.

We moeten niet vergeten – een kind van God zou het ook niet kunnen verlangen dat het wel zo zou zijn – dat deze kracht niet onafhankelijk van onze eigen geestelijke toestand werkt. De Heilige Geest woont *in* ons, zodat onze lichamen Zijn tempels zijn. Als we dus zorgeloos, onwaakzaam of onverschillig zijn, als we ons genoeg liever in de wereld zoeken dan in Christus, als we, kortom, op enige manier – hetzij door gedachte, woord, blik of daad van het vlees – de Heilige Geest van God, waardoor we verzegeld zijn tot de dag van de verlossing, bedroeven, laten we dan geen moment veronderstellen dat Hij Zich zal verwaardigen ons als werktuigen van Zijn kracht te gebruiken. Nee – dat zou onmogelijk zijn. Neem Simson, een leerzaam voorbeeld van deze belangrijke zaak. Zolang hij zijn afzondering bewaarde, zijn Nazireërschap, waren zijn vijanden krachteloos voor hem. Ze werden, om zo te zeggen, onder zijn voeten vertreden. Maar zodra hij, verleid door de listen van Delila, het geheim van zijn kracht verraadde, werd hij even zwak als andere mensen en viel hij onmiddellijk in de handen van zijn meedogenloze vijanden. *De werking van de Heilige Geest in kracht, in en door de gelovige, kan alleen in stand gehouden worden als hij in gemeenschap met God wandelt.* Zodra we nalaten onszelf te oordelen en te wandelen in overeenstemming met het licht waarin we geplaatst zijn, zoals God in het licht is, zullen we, hoewel de Heilige Geest ons niet kan verlaten, tevergeefs de openbaring van Zijn machtige kracht verwachten. Maar aan de andere kant, als ons oog eenvoudig is (en een eenvoudig oog ziet niets anders dan Christus), als Hij het doel van ons leven is, dan zal de Heilige Geest, die dan niet bedroefd wordt, ons in elke situatie waarin we geplaatst worden, kracht geven en uit elke strijd die we kunnen doormaken als overwinnaars tevoorschijn brengen. Als het vlees probeert zijn heerschappij weer te laten gelden, zal Hij ons in staat stellen het af te wijzen, het te behandelen als een vijand die al geoordeeld is door het oordeel van God. Als de wereld ons probeert te betoveren door haar sirenenzang, zal Hij ons herinneren aan haar ware karakter in het licht van het kruis van Christus en haar bekoringen zullen verdwijnen. Als satan ons aanvalt, zal Hij ons moed geven de duivel te weerstaan en hij zal van ons vluchten.

Maar we moeten eraan denken dat we geen bewustzijn van kracht moeten verwachten. Juist op dit punt struikelen er zoveel gelovigen. Ze willen de kracht voelen en omdat dat niet het geval is trekken ze de conclusie dat ze in een verkeerde toestand zijn voor de werking ervan. Men zou geen grotere fout kunnen maken. Anderzijds moet de Heer, zoals in het geval van Paulus wat we in 2 Korinthiërs 12 vinden, Zijn dienstknechten breken, hun dorens in het vlees zenden, hen altijd overgeven aan de dood in elke vorm en gedaante (zie 2 Korinthiërs 4) om hen te brengen tot het bewustzijn van hun eigen volslagen machteloosheid, opdat ze de les zullen leren dat *Zijn kracht* in zwakheid volbracht wordt. Vandaar dat als we zwak zijn, we juist sterk zijn, omdat het bewustzijn van zwakheid brengt tot, en de voorwaarde is voor, afhankelijkheid. En alleen als we afhankelijk zijn, zijn we sterk met kracht van Hem op Wie we steunen.

Ook zullen we (en we willen hierop de nadruk leggen) ons niet altijd bewust zijn van de kracht. Zo schrijft Paulus aan de Korinthiërs: “En ik was bij u in zwakheid en vrees en veel beven” (1 Korinthiërs 2:3). Toch is het duidelijk uit deze Brief, evenals uit het historische verslag van zijn verblijf in Korinthe (Handelingen 18), dat hij in die tijd op een heel bijzondere manier het kanaal van buitengewone kracht was in zijn dienst met het Woord. Zo zal het ook nu met de dienstknechten van de Heer vaak het geval zijn. Hoe vaak hebben ze mogen horen, na een bepaalde periode van merkbare zwakheid en onbekwaamheid in het prediken van het Woord, dat dit juist de tijd was waarin de Heer hen op een bijzondere manier gebruikt heeft tot zegen van zielen! Dit beginsel is eveneens van toepassing op elk terrein van het christelijke leven. Voorbeelden hiervan kan men de hele Schrift door gemakkelijk vinden. Neem Gideon. “Och, mijn Heer”, zegt hij, “waarmee zal ik Israël verlossen? Zie, mijn geslacht is het armste in Manasse, en ik ben de kleinste in mijns vaders huis”. Was hij hierdoor ongeschikt voor de taak waartoe hij geroepen werd? Let op het antwoord van de Heer. “Omdat Ik met u zal zijn, zo zult gij de Midianieten slaan, als een enige man” (Richteren 6:15-16). Gideon was inderdaad niets, maar de Heer was alles; en Hij kan werken waar deze nietigheid beseft wordt. Zo moeten ook wij, wil de Heer Zijn kracht in en door ons laten zien, elke vorm van zelf-

standigheid, zelfs alles wat ons normaal zou helpen in ons werk of in onze strijd, afwijzen. Zodat we volkomen en uitsluitend van de goddelijke kracht van de Heilige Geest afhankelijk zullen zijn.

Het is ook een fout om te veronderstellen dat we, om zo te zeggen, *begiftigd* kunnen zijn met geestelijke kracht. God geeft nooit aan één van Zijn dienstknechten een voorraad geestelijke kracht waaruit hij van tijd tot tijd kan putten totdat alles op is. De kracht ligt altijd in Hemzelf en niet in hen. Daarom wordt die kracht alleen maar van ogenblik tot ogenblik en in overeenstemming met de behoefte verstrekt aan hen die wandelen met en in afhankelijkheid van Hem. Daarom kan degene die vandaag een machtig man vol moed is, morgen zwak en bang zijn. Dat was het geval met Elia. In 1 Koningen 18 zien we Elia tegenover de hele Baäldienaars, samen met hun priesters, die zich bovendien nog sterker voelden door het besef dat ze de koninklijke gunst en bescherming genoten. Daar staat hij alleen en zonder hulp, door God gevoerd tot een hoogte van geestelijke kracht buiten en boven zichzelf, en daagt hen uit tot de strijd. Terwijl hij zich aan God overgeeft voor de handhaving van de glorie van Zijn Naam, wordt hij door goddelijke kracht voorgedragen; en hoewel hij satan in zijn eigen vesting aanvalt, behaalt hij een schitterende overwinning. Maar wat vinden we in het volgende hoofdstuk? Diezelfde Elia vlucht daar voor de bedreiging van de slechte Izébel! Ach, ja, op dat ogenblik was hij vergeten wat de bron van zijn kracht was en, als gevolg daarvan, is de dappere held van gisteren vandaag zwakker dan een baby. Het voortdurend afhankelijk blijven is dus een noodzakelijke voorwaarde voor blijvende geestelijke kracht. Als dit vergeten wordt, zal het satan vaak gelukken de dienstknechten van de Heer te overwinnen.

Er zijn dus, zoals elke oprechte gelovige dadelijk zal toegeven, bepaalde voorwaarden voor de uitoefening van de kracht die God Zijn volk gegeven heeft in Zijn inwonende Geest. Als dit beaamd wordt, kan er verder duidelijk op worden gewezen dat deze kracht algenoegzaam is in alle omstandigheden en voor alle behoeften. Zo vinden we alleen al in dit hoofdstuk (Romeinen 8) sprake van hen die naar de Geest wandelen, die door de Geest geleid worden, die door de Geest de werkingen van het lichaam doden; verder dat de Geest hun zwakheden te hulp komt en Zelf met onuitsprekelijke verzuchtingen in hen bidt. En op vele andere plaatsen wordt getoond dat Hij ons in staat stelt om, zoals al eerder is aangegeven, zowel het vlees, de wereld als de duivel te overwinnen (zie Galaten 5:16-25; Efeziërs 6:17-18; 1 Johannes 2:14-27; enz.); dat we door Hem het Woord kunnen begrijpen en meedelen (1 Korinthiërs 2); dat we in Zijn kracht de toegang genieten tot God de Vader (Efeziërs 2:18). Dat, kortom, hetzij voor wandel, strijd, getuigenis (Handelingen 4), of aanbidding (Efeziërs 5:18-19; Filippenzen 3:3), de Heilige Geest onze enige en algenoegzame kracht is.

Nu, geliefde lezer, bestaat er geen gevaar dat dit wel als leer aanvaard, maar in de praktijk vergeten wordt? Er zijn veel kinderen van God die hun zwakheid tot op zekere hoogte hebben leren kennen, maar die bijna niets afweten van de bron van kracht zoals die ons in de Heilige Geest gegeven is. Er zijn anderen die wel daarin geloven, maar nauwelijks enige ervaring hebben in het putten uit die bron. En er zijn nog weer anderen die, zelfs als christen, doen alsof alles van henzelf afhangt. Laten we deze vraag dus goed op ons laten inwerken en onszelf afvragen of deze dingen die we nu overdacht hebben juist zijn. En als ze juist zijn, laten we dan niet rusten voor we in de praktijk iets ervan ervaren hebben dat we kanalen zijn voor de openbaring van goddelijke kracht zelfs in deze wereld. En als het onze wens is de Naam van de Heer op deze manier te verheerlijken, dan zullen we spoedig ontdekken dat God Zich verwaardigen zal ons juist in die mate te gebruiken als we wandelen in afhankelijkheid van Hemzelf en in gehoorzaamheid aan Zijn Woord.

We komen nu bij het derde punt waarvan we gesproken hebben, namelijk de TOEWIJDING. Dat er een wijdverspreid verlangen bestaat naar grotere toewijding aan de Heer is duidelijk. En wie kan betwijfelen dat, ondanks de grote vermenging van verkeerde leer met waarheid in de verschillende "heiligingsbewegingen" waarvan we getuige geweest zijn, duizenden zielen gedeeltelijk toch gevonden hebben wat ze zochten en daardoor veel meer geestelijke zegeningen zijn gaan genieten? Men moet inderdaad altijd in het oog houden dat God de ziel niet zegent in overeenstemming met

wat ze heeft, maar met de behoefte die ze voelt. Overal waar er dus gelovigen bijeengekomen zijn, met vurig verlangende harten, om zich helemaal aan de Heer over te geven, hebben ze overvloedig antwoord ontvangen op hun roepen. En velen zijn vanaf dat ogenblik een leven van vrede en vrijheid met God begonnen. Ze mogen misschien nog uitdrukkingen gebruiken die niet precies Schriftuurlijk zijn, ze mogen zich misschien vergissen in de juiste verhouding waarin de Heer tot hen staat, ze zijn misschien nog onbekend met de volle genade van God in de verlossing en met de heerlijke hoop van de wederkomst van de Heer. Maar de Heer heeft nu een plaats in hun harten die Hij nooit tevoren had; en zo wordt Hij zowel het Voorwerp van hun zielen als het Middelpunt waartoe ze zich aangetrokken voelen, en het gevolg is onuitsprekelijke zegen. Dit alles erkennen we met blijdschap – en we erkennen het ten volle. Het enige waarop we de nadruk willen leggen is het belang van het feit, om zelfs *nog meer* gezegend te worden, dat we begrijpen wat *Gods* gedachten over toewijding van Zijn volk zijn.

Dit is dus de vraag die we moeten overdenken: wat is toewijding? De algemeen gangbare gedachte is dat het bestaat uit het zichzelf volledig toewijden aan de dienst van God door een daad van overgave van zichzelf. Ja, soms wordt gezegd dat dit volbracht kan worden door een daad van de wil, dat we dooreen vast en resoluut besluit onszelf met hoofd, hart en ziel ter beschikking van de Heer kunnen stellen. En vaak worden er samenkomsten gehouden waar de bijeengekomenen opgeroepen worden om zichzelf op dat moment dadelijk op deze manier aan de Heer toe te wijden.

Het is heel goed mogelijk dat, als een ziel bewust in Gods tegenwoordigheid is (en dit kan vaak het geval zijn bij zulke samenkomsten), een bepaalde belemmering, een bepaalde zonde waarin met gemakkelijk valt, of een slechte gewoonte of verbinding aan het licht gebracht wordt en onmiddellijk beleden en veroordeeld wordt. En er zal in zo'n geval ongetwijfeld grotere zegen zijn. Maar dit is geen toewijding. En de vraag blijft bestaan of dit soort overgave van zichzelf, waartoe men sommigen hoort oproepen, in de Schrift gevonden wordt.

Het eerste wat we moeten opmerken is, dat al zulke aansporingen kracht van onze kant veronderstellen. Dat we als bekwaam beschouwd worden om dit voorgestelde doel te bereiken. Maar één van de dingen die we moeten leren is, zoals we in Romeinen 7 gezien hebben, dat we het goede dat we willen doen, juist niet doen. Dat we, kortom, totaal machteloos zijn om in en door onszelf iets voor God tot stand te brengen.

Maar zeker zal men de vraag stellen of we dan niet vermaand worden onszelf voor God te stellen (Romeinen 6:13) en onze lichamen te stellen tot een levende offerande, heilig, voor God welbehagelijk, onze redelijke dienst (Romeinen 12:1)?

Zeer zeker. Maar geen van beide Schriftplaatsen steunt de bovengenoemde voorstelling van toewijding. Laten we om dit te zien de betekenis ervan wat nader onderzoeken. De eerste was Romeinen 6. Nu, de waarheid van dit hoofdstuk is ons gestorven zijn met Christus, en dat we als met Christus gestorven, gerechtvaardigd zijn van de zonde (vs. 1-7). De apostel gaat dan verder: “Als we nu met Christus gestorven zijn, dan geloven wij, dat wij ook met Hem zullen leven, daar wij weten, dat Christus, uit de doden opgewekt, niet meer sterft; de dood heerst niet meer over Hem. Want wat Zijn sterven betreft, is Hij eens en voor altijd der zonde gestorven, maar wat Hij leeft, leeft Hij voor God. Zo ook gij, houdt u voor de zonde dood, maar voor God levend in Jezus Christus. Laat dan de zonde niet heersen in uw sterfelijk lichaam om aan zijn begeerten te gehoorzamen. En stelt uw leden niet voor de zonde tot werktuigen van de ongerechtigheid, maar stelt uzelf voor God als uit de doden levend geworden, en uw leden voor God tot werktuigen van de gerechtigheid. Want de zonde zal over u niet heersen; want gij zijt niet meer onder de wet, maar onder de genade” (Romeinen 6:8-14). We worden dus niet alleen gezien als gestorven met Christus, en gerechtvaardigd van de zonde, maar we moeten onszelf ook voor God levend houden in Christus Jezus. Want Christus is eens en voor altijd der zonde gestorven, maar wat Hij leeft, leeft Hij voor God. Omdat we dus bevrijd zijn van de zonde, moet het lichaam niet langer meer onder haar heerschappij staan. En we worden dan ook vermaand onze leden niet te stellen voor de zonde tot werktuigen van de ongerechtigheid, maar onszelf voor God te stellen als uit de doden levend geworden, d.w.z. als degenen die met Christus gestorven zijn, maar een nieuw leven hebben in Hem als opgestaan uit de dood.

In wat voor kracht moet dit dan volbracht worden? In de kracht van de wil? Nee, we moeten onszelf voor de zonde dood houden enz. En daarom is het dus door de Heilige Geest in de kracht van het nieuwe leven dat we in de opgestane Christus hebben. En we moeten er notitie van nemen dat de apostel nadrukkelijk zegt dat hij, als hij het beeld van een slaaf gebruikt, hetzij met betrekking tot de zonde of tot de gerechtigheid, menselijkerwijs spreekt, om de zwakheid van ons vlees. Feitelijk gaat het hier om onze lichamen – of onze leden. Nu, doordat we deelhebben aan de dood van Christus zijn we niet langer slaven van de zonde – we zijn ervan bevrijd. Wat moet er dan met onze leden gebeuren? Het antwoord vinden we in de vermaning die we hebben overdacht. Laat ze nu werktuigen worden voor God. Want als we ons aan de éne kant inderdaad voor de zonde dood moeten houden, aan de andere kant moeten we ons voor God levend houden in Christus Jezus; en de waarheid van dit hoofdstuk vloeit voort uit dit vers 11.

De vermaning van Romeinen 12:1 hangt samen met de leer van hoofdstuk 6; hoewel deze oproep gebaseerd is op de waarheid zoals die tot aan het eind van hoofdstuk 8 ontwikkeld wordt. “Ik vermaan u dan broeders”, zegt de apostel, “door de ontfermingen van God”. De ontfermingen van God zijn die, die in de verlossing geopenbaard zijn en in deze brief in bijzonderheden beschreven worden. Terwijl de apostel ons zo eraan herinnert wat God voor ons in Christus, en wat Hij gedaan heeft, vermaant hij ons, op deze grond, onze lichamen te stellen tot een levende offerande, heilig, voor God welbehagelijk, onze redelijke dienst. Opnieuw gaat het om onze lichamen, zoals in hoofdstuk 6. Lichamen die, dat moeten we bedenken, bevrijd zijn van de slavernij van de zonde en die nu, volgens het onderwijs van hoofdstuk 8, bewoond worden door de Heilige Geest. Dit zal de bedoeling van de apostel verklaren. We moeten nu niet zoals vroeger de priesters, een dood offer brengen en op Gods altaar leggen. Maar in de kracht van de Heilige Geest moeten we een levende offerande brengen – dus een voortdurend offer. Een offer dat steeds aan God moet worden gebracht, zolang we hier op aarde zijn. En weer vragen we: maar hoe moet dit volbracht worden? Door een daad van de wil? Nee, dat zou onmogelijk zijn. het is door de toepassing van de dood – het is in feite de waarheid van Romeinen 8:10. “Als nu Christus in u is, dan is het lichaam dood vanwege de zonde”. Het is Christus die onze lichamen in Zijn macht houdt inplaats van wijzelf, zoals we later nog uitvoeriger uiteen hopen te zetten. En dit is zowel een offerande, heilig, voor God welbehagelijk, als onze redelijke dienst – de erkenning van wat God toekomt op grond van de verlossing. Met andere woorden, onze lichamen behoren Hem toe die ons verlost heeft. Maar de aanvaarding van deze waarheid zal met zich meebrengen dat we ze ogenblik aan ogenblik als een levende offerande aan God brengen. Zodat Hij ze nu gebruiken kan tot Zijn eigen heerlijkheid om van Zijn geliefde Zoon getuigenis af te leggen.

De overdenking van deze Schriftplaatsen zal ons voorbereiden voor de behandeling van de vraag wat toewijding eigenlijk is. Met dit doel stellen we voor twee gedeelten op te slaan, één uit het Oude Testament en één uit Romeinen 8. Het eerste is Exodus 29, waar we vinden hoe Aäron en zijn zonen tot het priesterambt gewijd moesten worden. Zonder in bijzonderheden te treden willen we de betekenis aangeven van de handelingen waarvan deze plechtigheid vergezeld ging. Ze werden in de allereerste plaats met water gewassen (vs. 4), een beeld van de wedergeboorte, van het geboren worden uit water en Geest (Johannes 3:5); d.w.z. van de toepassing van het Woord op de ziel door de Heilige Geest. vervolgens wordt de kracht van het zondoffer op hen toegepast, terwijl hun zonden, in type, overgedragen zijn op de var [= jonge stier], voordat ze hun handen op het hoofd van de var leggen. Het oordeel daarover treft de var, terwijl het bloed op de hoornen van het altaar gedaan wordt enz., en het vlees van de var enz. met vuur verbrand wordt buiten de legerplaats (vs. 10-14). Zo worden hun zonden weggenomen. Dan worden ze voor God gebracht in al de aangenaamheid van het brandoffer (vs. 15-18).

Dit alles was *om hen geschikt te maken voor de wijding*; en in wat volgt hebben we de wijding zelf. Allereerst werd het bloed op hun rechteroorlapje, op de duim van hun rechterhand en op de grote teen van hun rechervoet gedaan; en de rest van het bloed moest op het altaar gesprengd worden, rondom heen. Dat betekent dat God krachtens het offer van Christus aanspraak maakt, overeenkomstig de waarde van Zijn kostbaar bloed, op de algehele toegewijde van Zijn dienstknechten en priesters. Omdat ze onder de waarde van dat kostbare bloed gebracht zijn, moeten ze voortaan *luisteren, handelen en wandelen* voor God alleen. Omdat ze voor een prijs gekocht zijn, moeten ze Hem verheerlijken met hun lichamen die Zijn eigendom zijn. Verder moest samen met het bloed de

zalfolie op hen gesprengd worden evenals op hun kleren. Dit duidde de kracht aan waarin hun dienst volbracht moest worden: niet in vleeselijke energie of door hun wilskracht, maar alleen in en door de zalving van de Heilige Geest.

In de plechtige handeling die volgt hebben we de eigenlijke waarheid van de wijding. Al onze lezers zullen weten dat deze offers typen van Christus zijn, en laten ze in het licht van deze kennis lezen wat met de ram ter inwijding gedaan werd. Verschillende delen ervan werden, samen met een koek geolied brood en een ongezuurde vlade (dunne koek), op de handen van Aäron en zijn zonen gelegd en ten beweegoffer voor het aangezicht des HEREN bewogen. *Hun handen werden gevuld met Christus*. Christus in de toegewijdheid van Zijn leven, zoals afgebeeld door het ongezuurde brood (het spijsoffer); en Christus in Zijn toewijding tot de dood, waarvan het brandoffer getuigt. De betekenis van “wijden” is inderdaad ook “de handen vullen” (in de Statenvertaling letterlijk zo weergegeven). En zo werden Aäron en zijn zonen gewijd doordat, in beeld, hun handen met Christus gevuld werden, met Hem als het enige welgevallige offer dat ze Jahweh konden aanbieden. Bovendien zien we dat het voedsel van deze gewijde personen de gevoelens (de borst) van Christus en de kracht (de schouder) van Christus moest zijn. Want alleen op die manier kon hun wijding in stand gehouden en geopenbaard worden.

Als we nu overgaan tot Romeinen 8, dan zullen we zien dat toewijding daar precies overeenkomt, hoewel met een diepere zin, met de waarheid van Exodus 29. (Het Engels heeft voor “wijding” en “toewijding” hetzelfde woord). De apostel zegt: “Gij zijt niet in het vlees, maar in de Geest, als inderdaad Gods Geest in u woont, maar als iemand de Geest van Christus niet heeft, die behoort Hem niet toe. Als nu Christus in u is, dan is wel het lichaam dood vanwege de zonde, maar de Geest is leven vanwege de gerechtigheid” (vs. 9-10). In vers 9 hebben we de hele christelijke positie – gekenmerkt door het bezit en de inwoning van de Heilige Geest. Dit woord is heel nadrukkelijk. “Als iemand de Geest van Christus niet heeft” – dat betekent de Geest in de kracht waarvan Christus Zelf hier beneden wandelde en werkte – “die behoort Hem niet toe”. Hij is nog niet aangewezen als eigendom van Christus. Wat iemand ook mag zijn, er kan niet van hem worden gezegd dat hij een christen is in de ware zin van het woord, als hij de Heilige Geest niet heeft.

Hier komen we dus bij hetzelfde punt (alleen met een verder strekkende betekenis) als dat waarop de priesters met olie gezalfd werden, wat voorafging aan de voorbereiding voor hun eigenlijke wijding. Daarom lezen we in het volgende vers: “Als Christus in u is”. Dit is ook een kenmerk van het christendom (zie Kolossenzen 1:27). Met andere woorden: niet alleen de Geest van God woont in de gelovige, maar ook Christus is in hem. De Heer Jezus zei, toen Hij sprak van de tijd wanneer de Heilige Geest gekomen zou zijn: “In die dag zult gij erkennen dat Ik in Mijn Vader ben en gij in Mij en Ik in u” (Johannes 14:20). In vers 1 van Romeinen 8 wordt gezegd dat wij in Christus Jezus zijn en nu in vers 10 dat Christus in ons is; in overeenstemming met die woorden van onze gezegende Heer, die alleen begrepen konden worden als de Heilige Geest gekomen was. En deze waarheid, dat Christus in ons is, is de bron van onze toewijding. Of anders gezegd: *onze toewijding vloeit voort uit het feit dat Christus in ons is*. We hebben uiteengezet dat we door de bevrijding rust en kracht hebben, en nu zullen we zien dat de derde zegen toewijding is.

In de eerste plaats vragen we aandacht voor de woorden van de apostel. “Als nu Christus in u is, dan is wel het lichaam dood vanwege de zonde, maar de Geest is leven vanwege de gerechtigheid”. Dit (goed begrepen) is toewijding. Dit nu hopen we, met goddelijke hulp, duidelijk te kunnen maken. Zoals we allen weten was het voor onze bekering zo, dat wij onze lichamen regeerden. Ze dienden ons overeenkomstig onze wil, hetzij met betrekking tot werk, wensen of genot. Bij ieder van ons was de wil de besturende kracht. Dit is wat de apostel bedoelt, als hij zegt dat we vroeger slaven van de zonde waren (Romeinen 6:16-17). Onze eigen wil was het opperste gezag, inderdaad beïnvloed en geknecht door satan door middel van het vlees. Niet dat we vrij waren; want ieder die de zonde doet is een slaaf van de zonde (Johannes 8:34), en helaas! we deden niets dan zonde. Want

zonde is eenvoudig onafhankelijkheid van God, de wetteloosheid, zoals de Geest van God het noemt (1 Johannes 3:4, zie het Grieks); dat wil zeggen dat men geen wet heeft buiten het eigen ik en zijn verlangens.

Dat is wat we waren, maar nu lezen we: “Als Christus in u is, dan is het lichaam dood vanwege de zonde”. Dat betekent, als we het mogen wagen het in eigen woorden weer te geven: Omdat we weten dat elke werking van de wil zonde tot gevolg heeft, houden we, nu Christus in ons is, het lichaam voor dood, opdat het niet langer door ons gebruikt zal worden overeenkomstig ONZE wil, maar opdat Christus het gebruiken zal als een vat voor de uitvoering van Zijn wil. We houden het lichaam voor dood, omdat het vaststaat dat we zondigen als het door onszelf geregeerd wordt. En zo wordt er ook aan toegevoegd: “De Geest is leven vanwege de gerechtigheid”. Terwijl we het lichaam voor dood houden, aangezien Christus in ons is, wensen we nu dat Hij, en niet de zonde, de Meester van ons lichaam zal zijn. En we beschouwen de werking van de Geest, die in ons woont, als het enige leven dat een christen behoort te kennen, willen we vervuld worden met de vrucht van de gerechtigheid, die door Jezus Christus is, tot heerlijkheid en lof van God (Filippenzen 1:11). Dat wil zeggen: praktische gerechtigheid kan alleen dan in ons leven tot stand gebracht worden als het lichaam een vat voor Christus is door de kracht van de Heilige Geest.

Laten we nu duidelijk een paar punten noemen die de lezer in staat zullen stellen de waarheid van de toewijding op een eenvoudige manier te begrijpen. We willen dan gelijk zeggen dat toewijding daaruit bestaat, dat Christus de volledige macht over de lichamen van de Zijnen heeft, zodat ze organen zijn waardoor niets anders tot uitdrukking komt dan Hijzelf. Twee Schriftplaatsen zullen onze bedoeling duidelijk maken. “Ik ben met Christus gekruisigd en ik leef niet meer, maar Christus leeft in mij; en wat nu mijn leven in het vlees betreft, leef ik door het geloof in de Zoon van God, Die mij heeft liefgehad en Zichzelf voor mij heeft overgegeven” (Galaten 2:20). Dezelfde apostel schrijft “Altijd dragen wij het sterven van Jezus in het lichaam om, opdat ook het leven van Jezus openbaar wordt in ons lichaam” (2 Korinthiërs 4:10). In deze beide plaatsen hebben we hetzelfde onderwerp – dat alleen Christus geopenbaard moet worden door de lichamen van de Zijnen. Het verschil is dat in de eerste het eigen ik totaal vervangen wordt – “ik leef niet meer, maar Christus leeft in mij”; terwijl in de tweede het middel gegeven wordt waardoor de openbaring van “het leven van Jezus” verzekerd is. Dit is dus toewijding – Christus inplaats van het eigen ik, Christus die soeverein in ons heerst en ons gebruikt als instrument voor de openbaring van Zichzelf temidden van de duisternis van deze wereld.

Het zal nu misschien nuttig zijn als we ons afvragen hoe deze toewijding – de wens van elke oprechte gelovige – bereikt wordt. We hebben gewezen op het feit dat we, door de genade van God, met blijdschap Christus aangenomen hebben als onze Plaatsvervanger op het kruis; en dat we, als we tot de waarheid van de bevrijding gebracht worden, Hem met evenveel blijdschap aanvaarden voor het aangezicht van God inplaats van onszelf. En nu moeten we nog een stap verder gaan en Hem aanvaarden inplaats van ons eigen ik als ons leven in deze wereld. Evenals de apostel moeten we zeggen: “Ik leef niet meer, maar Christus leeft in mij”. Dit zal voeren tot de verwerping van het eigen ik in elke vorm en gedaante, omdat we geleerd hebben dat het eigen ik alleen maar slecht is. Dan zal Christus het motief, het onderwerp en het doel worden van alles wat we zeggen en doen. Hijzelf heeft ons de weg hiertoe gewezen, hoewel *Hij* altijd de Volmaakte was, geprezen zij Zijn Naam! Hij sprak nooit Zijn eigen woorden en deed nooit iets voor Zichzelf. Hij sprak of handelde niet uit Zichzelf, d.w.z. Hij bracht Zelf niet Zijn woorden en daden voort (Johannes 5:19; 14:10). Zowel Zijn woorden als Zijn daden waren beide van de Vader; of, zoals Hij het Zelf zegt: “De Vader, Die in Mij blijft, Die doet de werken”. Volgens hetzelfde beginsel moet Hij in ons, door de kracht van Zijn Geest, onze woorden en daden voortbrengen, zodat zowel onze woorden als onze daden tot getuigenis van Hem zullen zijn, tot Zijn eer.

Maar wij hebben belemmeringen, terwijl Hij er geen had. Hij was een volmaakt vat en kon daarom zeggen: “Wie Mij gezien heeft, heeft de Vader gezien”. Wij hebben het vlees nog in ons en het vlees begeert altijd tegen de Geest en probeert Zijn heerlijke kracht in onze ziel tegen te werken. Daarom hebben we in 2 Korinthiërs 4:10 gelezen: “Altijd dragen wij het sterven (of liever: het ter dood brengen) van Jezus in ons lichaam om”. En in Romeinen 8:13 wordt er gezegd: “Maar als gij

door de Geest de werkingen van het lichaam doodt, enz.” Dat betekent: constant moet de dood worden toegepast op alles wat we zijn, wil er tot op zekere hoogte een ongehinderde openbaring van Christus zijn. En de kracht hiervoor ligt in het feit dat we de Heilige Geest bezitten. Om een voorbeeld te geven, veronderstel dat ik verzocht word en op het punt sta toe te geven aan mijn drift, of in welke zonde dan ook te vervallen, ik richt mijn oog dan af van mijzelf en zie op Christus, en terwijl ik eraan denk dat ik door genade met Hem ééngemaakt ben in Zijn dood, word ik door de Heilige Geest in staat gesteld het vlees af te wijzen, mijzelf dood te houden voor de zonde. Op deze manier blijft Christus Zijn heerschappij houden en Hij leeft in mij en spreekt door mij, in plaats van ikzelf. Vandaar, ook, de vermaning de Heilige Geest van God niet te bedroeven (Efeziërs 4:30). Want als Hij bedroefd is, doordat ik op welke manier dan ook toegegeven heb aan het vlees, dan verduister ik niet alleen de openbaring van Christus door mij, maar ik verlies ook de kracht om de werkingen van het lichaam te doden, want doordat ik de Geest bedroefd heb, heb ik Hem tot zwijgen gebracht.

Zelfs hoewel ik dus begin met Christus, aanvaard als mijn leven hier, in plaats van mijzelf, kan de toewijding alleen in stand gehouden worden door de constante gewoonte – elke dag, elk uur – mijzelf in de tegenwoordigheid van God te oordelen. Het is het licht, dat alles openbaar maakt; en in het licht, zoals God in het licht is, ontdek ik, als ik daar bewust ben, onmiddellijk alles wat niet ermee in overeenstemming is. En als ik mezelf dan oordeel, terwijl ik mijn falen belijd, wordt mijn gemeenschap weer hersteld en mijn toewijding in stand gehouden. Zie 1 Johannes 1. Dus wel verre van de gangbare gedachte dat toewijding bereikt wordt door één resolute daad van overgave van zichzelf, zien we dat het eigenlijk begint met het aanvaarden van Christus in plaats van onszelf en dat we Hem de plaats geven die Hem toekomt: de allereerste plaats. En dat die toewijding in stand gehouden wordt doordat we het eigen ik onophoudelijk afwijzen in de kracht van de Heilige Geest. dat is de toewijding waartoe God, in Zijn oneindige barmhartigheid, de bevrijde ziel brengt.

Hier moet echter aan worden toegevoegd, dat onze toewijding in deze wereld nooit volkomen zal zijn. De Heer Jezus Zelf is de enige volmaakte Toegewijde; en Hij is het Voorbeeld waaraan wij gelijk gemaakt moeten worden. Onze toewijding nu, is evenredig met onze gelijkvormigheid aan Hem – niet meer en niet minder. Het is dus een verkeerde opvatting van de Schrift als we zeggen dat we volkomen toegewijd zijn. En een nog grotere fout, zoals al eerder opgemerkt, als we zeggen dat dit in één ogenblik bereikt wordt door een enkele daad van overgave. De Heer zei in Zijn gebed tot de Vader, aan de vooravond van Zijn kruisiging: “En ik heilig Mijzelf voor hen, opdat ook zij geheiligd mogen zijn door de waarheid” (Johannes 17:19). Hij was altijd de ware Nazireeër, volkomen afgezonderd voor God. Maar nu stond Hij op het punt Zichzelf op een nieuwe manier te heiligen, af te zonderen voor God, namelijk als de verheerlijkte Mens. En als zodanig zou Hij de maatstaf worden van onze heiliging, d.w.z. van onze praktische heiliging. Daarom zegt Hij: “Opdat ook zij geheiligd mogen zijn door de waarheid” – door de waarheid van wat Hij is als geheiligd, afgezonderd in de heerlijkheid. Deze heiliging zal voor ons dus groeiend zijn – groeiend in verhouding tot de macht die “de waarheid” over onze zielen heeft.

Hoe dit gebeurt wordt ons door de apostel Paulus uiteengezet. “Wij allen, die met onbedekt aangezicht de heerlijkheid van de Heer aanschouwen, worden naar hetzelfde beeld veranderd, van heerlijkheid tot heerlijkheid, als door de Heer, de Geest” (2 Korinthiërs 3:18). Christus in de heerlijkheid staat voor onze zielen, volkomen onthuld en aan ons geopenbaard; en we zien al de heerlijkheid van God op Zijn gezicht tentoongespreid, al de zedelijke volmaaktheden, al de heerlijke eigenschappen, het geheel van de geestelijke voortreffelijkheid van God, verenigd in en geopenbaard door deze Verheerlijkte. Terwijl we zo met Hem bezig zijn als het Voorwerp van onze overdenking en vreugde, worden we door de kracht van de Heilige Geest geleidelijk (want het is van heerlijkheid tot heerlijkheid) veranderd naar het beeld van Hem op Wie we zien. Maar, we herhalen het, hier op aarde worden we nooit helemaal aan Hem gelijk; want pas dan als we Hem zullen zien zoals Hij is, zullen we Hem gelijk zijn (1 Johannes 3:2). Juist naarmate we Hem gelijk zijn, zullen we Zijn leven openbaren in ons lichaam. daarom kan er geen stilstand zijn hier in het bereiken daarvan en is het ook niet mogelijk dat we een volmaakte heiligheid bereiken. Men mag aanspraak maken op heiligheid door geloof, maar het kan niet te nadrukkelijk verklaard worden dat de heiligheid waarvan *de*

Schrift spreekt volledige gelijkvormigheid aan een verheerlijkte Christus is. Dit is Schriftuurlijke heiligheid en we mogen door Gods genade dagelijks meer hiervan verwerven; maar we zullen het pas volkomen bezitten als we onze gezegende Heer van aangezicht tot aangezicht zien. Tegelijkertijd zullen zij die de waarheid van de verlossing hebben leren kennen en de vreugde van de bevrijding zijn gaan genieten, maar één verlangen hebben. Namelijk dat Christus, en Christus alleen, Zijn rechtmatige plaats van oppermacht zal innemen en dus volledige heerschappij over hun hart en leven zal hebben.

Tot slot willen we in het kort de kenmerken van de toegewijde gelovige aangeven. In de allereerste plaats heeft hij geen wil. Zoals de apostel zegt hij: “Ik leef niet meer, maar Christus leeft in mij”. Gekruisigd met Christus is de wil, die immers verbonden is met de oude mens, voor God verdwenen; en we behandelen hem dus als al geoordeeld en weigeren de werkingen ervan. De wil van Christus is onze enige wet; en we zijn Zijn eigendom, uitsluitend en onbeperkt ter beschikking van Hem. Verder zoekt de toegewijde gelovige ook alleen de verheerlijking van Christus. Neem weer de apostel Paulus, nu in de gevangenis en met de mogelijkheid van de dood voor ogen. We zien daar dat het zijn ernstig verlangen en hoop was, dat hij in geen enkel opzicht beschaamd zou worden, maar dat met alle vrijmoedigheid, zoals altijd, ook nu Christus zou worden groot gemaakt in zijn lichaam, hetzij door het leven, hetzij door de dood (Filippenzen 1:20). Het eigen ik had hij uit het oog verloren en de heerlijkheid van Christus vervulde zijn ziel. Samen hiermee zien we dat Christus alles was voor de apostel, het motief en het doel van zijn leven – een zeker teken van toewijding. Hij zegt: “Te leven is voor mij Christus”. En terwijl te sterven gewin voor hem zou zijn, heeft hij geen keus, om de genoemde reden, dat Christus alles voor hem was en Hij alleen wist hoe de apostel Hem het best kon dienen. Tenslotte: zijn hoop was met Christus te zijn. Als Christus het Voorwerp van onze liefde is, als Hij onze harten vervult, moeten we wel ernaar verlangen met Hem te zijn. Waar uw schat is, daar zal ook uw hart zijn, en het hart verlangt er altijd naar bij zijn schat te zijn. Als een toegewijde gelovige dus voor de dood staat, dan zal hij met Paulus zeggen: “ontbonden te worden en met Christus te zijn, dit is verreweg het beste”. En als hij niet voor de dood staat, dan zal hij leven in de kracht van de gelukzalige hoop van Zijn wederkomst, dat hij voor eeuwig bij zijn Heer zal mogen zijn. Want dit is de hoop die Hijzelf onze zielen voorhoudt; zodat, als Hij zegt: “Zie Ik kom spoedig”, het hart van de toegewijde dan met de woorden van Johannes zal antwoorden: “Amen, kom, Heer Jezus”.